V1

Prijs fo, 25

J.C.U.N.R. A'dam

NAAR DE

'Republiek-Indonesia'

voor

T. MALACCA.

KONINKLIJK INSTITUUT VOOR TAAL-, LAND- en VOLKENKUNDE
96.2861
13/9/96

Gedrukt in Canton, April 1925.

a'

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Keizersgracht 264
Amsterdam-C.

INTERRUPTIE!

De geboorte eener gedachte is vaak
als dat van een kind.
Zij wordt voorafgegaan
door barensweeen.

Aan de Lezers!

Dit "Boekje" is om te beginnen vol drukfouten. Hier of daar zullen bovendien ook wel woorden of zinnen voorkomen, die voor het oor van een "puur sang" Hollander wel wat vreemd mogen klinken. De volgende redenen meen ik voor dit euvel te moeten aanvoeren.

1o. Dit boekje is gedrukt en gecorrigeerd door Chineesche vrienden, die niet het voorecht hebben gehad ooit de Hollandsche taal te hebben gehoord.

2o. Zij beschikken over zeer weinige Latijnsche letters.

3o. Last but not least, schrijver dezes had in de laatste drie jaren van zijne omzwervingen geen Hollandsche literatuur of krant gezien en heeft hier in Azie ook geen mensch getroffen, die dit Wereldtaal-tje verstond nog minder sprak.

Deze gronden en andere minor-moeilijkheden van technischen aard, meen ik te moeten aanvoeren om het oordeel der gekwelde lezers bij voorbaat te beinvloeden.

Ik had verder gemeend geen grootere brochure te moeten schrijven, daar het de leeslust en belangstelling van den gemiddelden lezer in Indonosie van thans wel eens zou kunnen benemen.

Nu zelfs "*een voor driekwart gevangenisleven,*" voor mijne gezondheid, in een land waar ik het volste recht heb te leven, door de regeering is geweigerd, meen ik voorloopig alle hoop op terugkeer te moeten opgeven. Ik wil mij echter niet onleding houden. Ik meen hiervoor partij en volk te kunnen dienen, wanneer ik van hieruit het intellectueele deel der bevolking tracht te bereiken door middel van dit boekje.

Waar er genoeg revolutionaire feiten aanwezing zijn en waar er naar mijne meening thans groote belangstelling in de voortschrijdende revolutionaire beweging onder de intellectueelen begint te komen, daar is een werk als dit voor mij een ontspannin-kje. Dit kan des te beter tot zijn recht komen, daar er ruimschoots mogelijkheden voor het drukken in China bestaat. Tot dit soort "ontspannin-kje" zal ik wel eens meer mijn toevlucht nemen en de vriendelijke lezers kunnen zich in de niet al te verre toekomst wel eens voorbereiden op meerdere boekjes.

Dit soort "ontspannin-kje" zou ik mij zeer zeker niet kunnen veroorloven, indien Zijne Excellentie de Gouverneur-Generaal mij wat menschelijker behandeld had.

Dit is de keerzijde van het medaille,die ik eerst wegens lichaamsgesteldheid en isolatie niet had ontdekt.

Een revolutionairen dank aan de Chinesesche vrienden, die mij toch effectief hadden kunnen helpen en mij effectief zullen blijven helpen is wel op zijne plaats. Feitelijk ook een "o b j e c t i e v e n" dank d.i. een dank "tegen wil en dank" aan dengene, wien dit "Buechelchen," zij het ook indirekt te danken is: de g.g. Dirk Fock.

VOORWOORD.

Met "l etat ce moi," waarmede de Fransche Zonnekoning in het volle bewustzijn van zijn macht de Staat aanduidde, kan de Partij Kommunist Indonesie nu zeggen: de revolutionaire beweging ben ik.

Het is deze bewustheid, leider te zijn van het gansche revolutionaire Indonesische Volk, die ons er toe drijft ons program en taktiek nu voor te leggen aan de groep der bevolking *de intellectueelen*, in een taal niet die van het Indonesische Volk.

De P.K.I. en de Sarikat Rajat, de belichaming van den wil van het revolutionaire Volk hebben in haren zwaren strijd reeds genoeg ruggegraat en inzicht getoond dan dat zij nu om revolutionaire krachten verlegen hoeven te zijn. Het is daarom echter niet gezegd, dat wij de hulp van den kant der intelectueelen zullen willen versmaden. Integendeel, elke hulp van dien kant, mits ons revolutionair beginsel erkennend, is ons zeer welkom. Wat ons noodzaakt, ons nu speciaal tot de intelectueelen te wenden is de critieke, tijd, waarin wij nu leven, een tija waarbij den intellectueelen elk oogenblik de vraag kan gesteld worden: Welke zijde zult gij kiezen? Als leider van het revolutionaire deel van het Indonesische Volk, in wiens handen later weleens het wel en wee der gansche bevolking kan rusten, mogen wij geen groep of groepje der bevolking uit het oog verliezen.

Het Hollandsche imperialisme heeft het zoover kunnen brengen, dat onze kleine groep intellectueelen sociaal en ideologisch zoo hoog staat, dat het volk ze niet meer kan bereiken. Opgevoed in een vreemde taal, raken zij het contact met de Indonesische massa kwijt en missen zij het middel, het volk in zijn denken en streven te kennen om niet te spreken van te leiden.

Wij willen U den ladder bijbrengen, waarlangs gij

tot het volk kunt neerdalen. Want het is niet ons doel de Hollandsche taal te bezigen om deze te verheffen tot de volkstaal, maar slechts om U een middel te geven Uw eigen volk beter te leeren kennen, dan wat gij op Uw scholen en in de Hollandsche bladen over hem hebt gehoord.

In elke revolutionaire beweging hebben de intellectueelen een groote rol gespeeld. De kern der groote Fransche revolutie werd door de groep der intellectueelen gevormd. In Frankrijk en andere landen van Europa waren studenten de leiders der revolutionaire bourgoisie tegen het wankelende feodalisme. De revolutionaire beweging tegen het zwarte Tsarendom werd ingeleid en geleid door revolutionaire studenten. In de kolonien zooals Egypte, Britsch Indie, China, de Filippijnen enz. zijn de intellectueelen, gevormd in de imperialistische scholen, de leiders der nationalistische bewegingen.

Ook Indonesie maakt in dit geval geen al te groote uitzondering. Ook hier werd de eerste kreet om Nationale Vrijheid het eerst in een Hooge School gehoord, toen de eerste oprichters van de Nationale Vereeniging Boedi Oetomo hun nationale wenschen uitten. Maar terwijl in andere kolonien de studenten, de banier der vrijheid in de revolutionaire beweging nog steeds blijven dragen, hebben de Indonesische studenten en intellectueelen zich sedert lang in de tempel der passiviteit en onverschilligheid teruggetrokken.

Buiten dezen tempel verheffen zich nu de stemmen der Indonesische massa luider en luider. Hoewel weinig hulp ontvangend van de intellectueelen, hebben de arbeiders boeren en stedenbewoners van Indonesie in- en door den zwaren strijd organisaties weten te sheppen, waarmede de heerschers thans rekening hebben moeten houden.

Toch was deze weg tot organisaties niet altijd effen en glad. Gebrek aan inzicht en ervaring van den kant

der Indonesische leiders bemoeilijkt door de politiek van het Hollandsche imperialisme, welke geschikte leiders het land uitjaagt, viel het de Indonesische massaas zeer zwaar revolutionaire organisaties te scheppen. Gebrek aan inzicht en ervaring was de oorzaak, dat de Boedi-Oetomo een "Partij der Ruggegraatsloozen" is geworden. Dezelfde oorzaak had de N.I.P. ten grave gesleept. Gebrek aan klasseinzicht, organisatievermogen en revolutionair moreel waren de hoofdfactoren, waarom de potentieele krachten in de massavereeniging Sarikat Islam niet tot een revolutionair kinetische verheven konden worden. De P. K. I. & S. R. en hun attributen de Vakvereenigingen, hoewel organisatorisch en kwalitatief nog niet aan onze wenschen voldoen, zijn op klasse inzicht gebaseerd. Ze hebben in den loop der jaren getoond de stormen der reactie te hebben kunnen doorstaan en bewijzen daardoor hare levens-en groeikracht.

Het bekrompen, achterlijk, en barbaarsch Hollandsch imperialisme heeft in Indonesie een onverzoenlijke nationale en sociale tegenstelling geschapen zooals nergens te vinden is in andere kolonien in Azie, waar de oorspronkelijke inwoners wel de mogelijkheid gegeven worden zich sociaal een cultureel te verheffen (Egypte, Indie, de Filippijnen, enz.). In Indonesie is de nationale overheersching (Hollanders Indonesiers) versterkt door een klasse overheersching (kapitalist en arbeider). In andere kolonien, waar een krachtig nationaal kapitaal bestaat, is de nationale overheersching lang niet zoo onverzoenlijk als in Indonesie, waar meer dan 99% der bevolking in armoede en ellende verkeert. Daar, in andere kolonien, immers kan een compromis gesloten worden tusschen het imperialistisch en nationaal kapitaal. Dit economisch-compromis hetwelk feit is geworden, vindt zijn weerklank in een politiek-compromis tusschen vreemde heerschers en overheerschten. De geheel afwezigheid van een nationaal kapitaal in Indonesie, zoo-

dat van een economisch-compromis nooit gesproken kan worden, is de hoofdoorzaak, waarom elk verzoek van den kant der overheerschers en politiek-compromis met de overheerschten te sluiten, in duigen zal vallen.

Gij Intellectueelen moet weten: Het objectief en subjectief revolutionair Indonesische Volk, zal elk politiek-compromis met de heerschers direct brandmerken als "openlijk verraad." Daarom, indien gij de vaandel der vrijheid wilt opheffen, dan hebt gij geen ander alternatief, dan zich te scharen aan onze rijen.

DE WERELDTOESTAND.

De groote wereldoorlog 1914-18 had de wereld in economischen zin gesproken, globaal verdeeld in 2 deelen:

1o. De overwonnen landen, zooals Duitschland, Oostenrijk Hongarye en Turkije. Ook Rusland, waar de arbeiders de macht in handen hebben genomen, behooren, economisch gesproken tot deze groep.

2o. De overwonnende landen, namelijk Frankrijk, Italie, Amerika enz.

Die overwonnen landen hadden vlak na den oorlog groot gebrek aan eets en fabriekswaren, kapitaal en grondstoffen voor de industrien Bovendien had het Verseille-Verdrag Duitschland opgelegd jaarlijks honderden millioen gouden Mark aan de geallieerden af te betalen.

De landen als Frankrijk, Engeland en Italie, die hoewel tot de overwinnaars behooren, lijden wegens de kolossale kosten, die de oorlog had gevorderd feitelijk ook gebrek. Rusland, waar de Bolsjewiki een leege kist, gedesorganiseerd transportwezen en uit mekaar gevallen landbouw en industrie had overgenomen, verschilde niet veel van de overwonnen landen. Alleen waren daar de mogelijkheden voor een economisch herstel veel gunstiger dan in de overwonnen landen, daar de Bolsjewiki de honderden millioenen schulden vau den Tsaar hadden geannuleerd.

Maar wij hebben in de laatste paar jaren gezien, dat de stroom van geld van Amerika naar Europa hoe langer hoe grooter wordt. De gevaarlijke economische crisis in Oostenrijk werd reeds door Morgan, de Amerikaansche Geld Koning genezen. Het Dawes-Plan, dat reeds aan het einde van het vorige jaar in werking trad, bepaalde, dat Duitschland 800,000,000 gouden Mark van Morgan ter leen kreeg. Niet alleen de overwonnen landen, maar ook de overwinnende trachten groote leeningen van de Amerikaansche geldkoningen te krijgen om hun economische crisis te herstellen. Aan Polen zijn reeds millioenen geleend. Volgens het nieuwste bericht is Frankrijk bezig over een kolossale leening te onderhandelen. Vele andere landen willen dit voorbeeld volgen. Morgan zal natuurlijk geen bezwaar hebben zijn millioenen uit te leenen, als hij maar overtuigd is, dat het geleende geld straks verdrie-of vermeervoudigd in zijn zak terugkomt.

Die overtuiging zal hij spoedig krijgen, als de geldleeners gewillig en in staat zijn hun schulden met renten terug te betalen. Oostenrijk, die reeds tot een Half-Kolonie is gedegradeerd, die politiek en economisch dus aan handen en voeten is gebonden, is natuurlijk niet in staat om tegenstrevingen te maken. Duitschland, die nooit door de geallieerden was vertrouwd is nu aan ketenen geklonken. Die 800,000,000 gouden Mark had Duitschland gekregen ten koste van zijn economische, politieke en militaire vrijheid. Ook Duitschland is nu een half kolonie geworden. Het neergesmachte Duitsche militarisme, ligt nu onder de hiel van de Geallieerden. Deze oefenen nu controle over de Duitsche militaire zaken. De grootte en de qualiteit van het leger wordt thans door de geallieerden bepaald.

De controle strekt zich verder uit tot het Duitsche Budget en Financien. De geallieerden oefenen direkten of indirecten invloed op de Duitsche inkomsten, en uitgaven. Natuurlijk moeten de inkomsten, die middels belastingen worden verkregen veel grooter zijn dan de uitgaven. Het verschil tusschen inkomsten en uitgaven moet aan de geallieerden afgestaan worden. De Rijksbank, de leidende Bank

in Duitschland staat thans onder controle van een lichaam "de Directeuren" aan welks hoofd staat een Amerikaan. De Duitsche spoorwegen, de bloedader van het moderne economische leven van een land, is reeds "geinternationaliseerd", d.w.z. onder het beheer en controle der overwinnende landen gekomen.

De economische slavernij, waaronder Duitschland thans leeft, moet natuurlijk gepaard gaan met een politieke onderdrukking. Dat beteekent, dat ook in de politiek, zoowel binnen- als buitenlandsch moet Duitschland de wil der geallieerden volgen. Alleen die regeering is nu in Duitschland mogelijk, die gewillig is het bepaalde in het Dawes-Plan uit te voeren.

Het Dawes-Plan verzekert niet alleen een prompt afbetaling van schulden aan de Geallieerden, maar beoogt ook het neerhouden der Duitsche industrie en van den Duitschen handel. Duitschland mag geen waren fabriceeren, die beter en goedkooper zijn dan die der geallieerden, zooals dat het geval was voor den grooten oorlog.

Daar Duitschland door den oorlog alle kolonien had verloren, zoodat hij daarmede ook markten voor zijn fabriekswaren en grondstoffen voor zijne fabrieken verloren had, en doordat al zijn handelsschepen waren vernietigd of in beslag genomen, is het voor hem zeer zwaar om zijn industrieen weder op te heffen, zonder hulp van buiten, vooral van Amerika. Aan den anderen kant houdt Duitschland nu voorloopig op als concurrentie te zijn der Geallieerden in de kolonien (Indonesie Britsch-Indie, enz.) en half kolonien (China, Perzie en Turkije.). We kunnen nu duidelijk zien, dat in al deze landen Amerikaansche invloed zeer snel toeneemt.

De stroom van het geld van het land met overvloedig kapitaal zooals Amerika, naar de overwonnen en overwinnende landen (Europa) en naar de half-kolonien en kolonien (Azie), waar het kapitalisme nog in zijn beginontwikkeling verkeert en waar dus mogelijkheid voor zijn verdere groei bestaat, deze stroom van de overv-

loedige naar de behoeftige, doet nu een vraag rijzen onder onze eigen revolutionaire rijen zelf: "Is het niet mogelijk, dat deze crisisjaren door een Pacifistische-Periode wordt gevolgd d.i. de rustige ontwikkeling van het kapitalisme, zooals in de laatste helft der vorige eeuw het geval was?" (Het beteekent dus, dat de ineenstorting van het kapitalisme hoeft niet nu plaats te grijpen' het kan zijn na tien jaren, of twintig jaren enz. enz.)

Deze vraag kunnen wij niet met een enkel ja of neen beantwoorden. In onze rijen zelf, niet minder dan een Trotzky had beweerd, dat die Pacifistische-Periode mogelijk is. Aan den anderen kant zijn er genoeg argumenten voor een spoedige ineenstorting van het wereldkapitalisme. Daar er honderden mogelijkheden bestaan, die voor of tegen de Pacifistische-Periode spreken, zullen wij ons hier niet in die mogelijkheden verliezen.

Als wij thans een politieke-balans opmaken, dan moeten wij zeggen, dat onze kans op sucses bij een algemeenen aanval op het wereldkapitalisme lang niet zoo groot is als in de eerste paar jaren na de Russische-Revolutie (n.l. in de jaren 1918-19-20) Het is duidelijk, dat wij op dit oogenblik niet meer in het offensief zijn, maar in het defensief. Nu wij in October 1923 niet van de gelegenheid gebruik hadden gemaakt, de Duitsche bourgoisie neer te slaan, had deze daarna het offensief genomen en onze Partij in Duitschland tot illegaal-werk gedwongen. Ook in Italie, waar nog steeds fascistisch-terror heerscht moet onze Partij nog steeds ondergrondsch arbeiden. In Engeland, waar onze jonge Partij in de laatste paar jaren vorderingen begon te maken, is de sociaal-democratische regeering van Mac Donald door de conservatieve van Baldwin vervangen. Het beteekent, dat ook daar de arbeiders zich voorloopig voor de reactie moeten terug trekken. De non-cooparation beweging in Britsch-Indie, de kurk, waarop "British-Empire" drijft, die onder leiding van Gandhi in 1920-22 millioenen verdrukten op de straat bracht, is nu geworden een rustige parlementaire beweging, belichaamd in de Swaray Party.

Tegen bovengenoemde verschijnselen, die voor een Pacifistische-Periode spreken, komen de krachten, die ten allen tijde alle illusies voor een rustige ontwikkeling van het kapitalisme kunnen vernietigen, steeds duidelijker aan den dag. Een van die krachten, die steeds het wereldkapitalisme dreigt te verslinden is de "concurrentie (tegenstelling) tusschen de verschillende kapitalistische landen zelf. De tegenstelling tusschen het Engelsche en Fransche kapitalisme is nu veel dieper dan wat wij aan de oppevlakte kunnen zien.

Het is niet uitgesloten, dat de economische en politieke tegenstellingen van die twee imperialistische landen een nieuwe wereldoorlog zullen veroorzaken. Duitschland, dat nu tot een half kolonie is gedrukt ~~loert~~ natuurlijk op elke schoone gelegenheid om zijn banden omver te werpen. Die gelegenheid kan gevonden worden, wanneer de eenheid onder de geallieerden door haar innerlijke tegenstellingen zelf verbroken wordt. Ook in het Verre-Oosten wordt de concurrentie tusschen de verschillende imperialismen scherper en scherper. Japan, zich bedreigd gevoelend door een Engelsch-Amerikaansch Verbond, valt reeds in de armen van zijn grootste tegenstander "Sovjet Rusland". De tegenstellingen tusschen de kapitalistische staten, zoowel in Europa zelf als op de marken (Azie) kunnen ten allen tijde een nieuwe wereldoorlog te voorschijn roepen.

De oprichting van de Singapoerasche-Vlotbasis, die nu verder door de Engelsche conservatieve regeering ter hand is genomen, het manouvre in den Pacific-Oceaan, hetwelk beoogt een nauwe samenwerking tusschen de Amerikaansche, Engelsche, en Hollandsche vlooten in een eventueele Japan-Amerikaansche oorlog, de koortsachtig voortgezette militaire en maritieme verbeteringen in Japan, dit alles versterkt het vermoeden van een nieuwe wereldoorlog in den Pacific, geweldiger en afschuwelijker dan de laatste wereldoorlog.

De nationale tegenstelling der verschillende kapitalisti-

sche staten der wereld, die noodwendig tot imperialisme en imperialistische oorlogen voeren moet, is niet de eenigste tegenstelling. De kapitalistische ontwikkeling brengt met zich mee onverzoenlijke tegenstelling tusschen bourgoisie en arbeiders de "ullassetegenstelling" die vroeg of laat het kapitalistische systeem vernietigen zal en een nieuw daarop bouwt. Het wereldproletariaat, door aantal en solidariteit nu organisatorisch veel sterker dreigt te worden dan de wereldbourkoisie, is thans meer en meen kereed om elke imperialistische oorlog te veranderen in een klasseoorlog,

Ongetwijfeld zal de houding van het wereldproletariaat bij een eventueele wereldoorlog nu anders zijn dan voor 1914. De Sociaal Democraten, die toen de arbeiders aan de bourgoisie voor kanonnenvleesch hadden overgeleverd, zullen in de toekomst niet meer in staat zijn de arbeiders te bedriegen en te verraden. Terwijl er voor den grooten oorlog geen enkele geconsolideerbe kommunsiche partij was, heeft nu de Internationale 3 nagenoeg in alle landen der wereld hare revolutionaire secties. Op dit oogenblik zijn de West-Europeesche arbeiders, die onder leiding van de Amsterdamche Vakvereenigings Interntionale staan (Sociaal-Democratische) bezig met de Moskousch-Vakvereenigingsinternationale te onderhandelen. Uit deze onderhandeling kan geboren worden een Eenheid van beide internationalen, die een wereldmacht zal belichamen, zooals de wereld nog nooit heeft gekend. Als deze eenheid is tot stand gekomen, dan is de val van het wereldkagitalisme zekerder dan ooit.

Wanneer het wereldkapitalisme zal ineenstorten, kunnen wij niet voorspellen en het is ook niet noodig het te doen. Het communisme is niet gebaseerd op theosofische koffiedikberenkeingen. De communisten maken zich gereed voor den strijd en aanvaarden dien strijd niet omdat zij gelooven in het communisme als een wereldwonder. maar omdat volgens het dialectische-materialisme van Marx de klasse strijd, die het meest primitieve leven reeds tot het kapitalisme had gevoerd, noodwedig ons tegenwoordig maatschappelijk leven tot

een hoogere vorm "het communisme" moet voeren.

Wij communisten mogen ons niet al te veel bezig honden met de vraag over de al of niet mogelijkheid van het Pacifisme en de mogelijke duur van dat Pacifisme. Wij mogen niet te pessimistisch en ook niet te optimistisch zijn, want beide kunnen licht tot opportunisme leiden,

Het is onze plicht overal communistische-partijen te stichten en te versterken, de lijdende massa onder onze leiding te brengen en ten slotte de internationale band en slidariteit te versterken. Wanneer de tijd van handelen voor ons aanbreektt, hetzij nationaal of internationaal, dan moet elke communist en elke Sectie van de Internationale 3 zijn plicht weten te doen.

2. DE TOESTAND IN INDONESIE

Denken wij ons het wereldkapitalisme een gebouw, en de landen der wereld de palen, waarop het gebouw rust, dan is Indonesie een der palen, Wij weten a priori, dat vroeg of laat het heele gebouw zal ineenstorten, maar de vorm en de omvang van ineenstorting en de wijze, warrop het zal gebeuren dat kan alleen de paraktijk zeggen. Het is mogelijk, dat alle palen tegelijk zullen ineenstorten, en daarmede ook het heele gebouw. Het is echter ook mogelijk, dat de palen niet tegelijkertijd, maar achtereenvolgens zullen neerstorten, telhens een deel van het gebouw met zich mee sleepend.

De politiek-economische storm, welke na den grooten wereldoorlog over heel de wereld waaide, had het wankelende gebouw van het wereldkapitalisme bijna omvergeworpen. Een der palen, de meest verrotte, het Russisch kapitalisme, zakte in elkaar. Deze ineenstorting had bijna de gansche ineenstorting van het heele gebouw bewerkt Maar toen de wereldbourgoisie in benauwdheid zat, toen het wereldprotetariaat ze had moeten

neersmijten, toen kwamen hun lakeien de sociaal-democraten om het kapitalistische gebouw met den rug der arbeiders te steunen ende bourgoisie gelegenheid te geven het gebouw zoo goed en zoo kwaad te repareeren. De ineenstorting van het Russisch kapitalisme werd daarom niet gevolgd door die van andere landen. Maar het lapwerk der sociaaldemocraten, zal. de ineenstorting van het innerlijk rotte gebouw op den duur niet vermogen te verhinderen,

Wij Indonesische kommunisten, kunnen onze politek niet uitsluitend afhankelijk stellen van de hoop, dat alle kapitalistische landen der wereld eerst moeten ineenstorten. Als het Indonesisch koloniaal kapitalisme vandaag of morgen inesnstort, dan moeten wij in staat zijn in Indonesie een nieuwe en steviger orde te scheppen.

De rotheid van het Hollandsche koloniaal kapitalisme treedt nu hoe langer hoe duidelijker aan den dag. Het Europeesch en Amerikaansch kapitalisme worden door de Sociaal-Democraten ondersteund. In de koloniale landen als Egypte, Britsch-Indie en de Filippijnen worden het wankelende imperialisme door de nationale bourgoisie ondersteund. Maar in Indonesie is er geen klasse van beteekenis aanwezig, die in staat is het wankelende Hollandsche Imperialisme weder op de been te helpen,

De tegenstelling tusschen het Indonesische Volk en het Hollandsche Imperialisme wordt hoe langer hoe scherper. De verellending der massa neemt sneller en sneller toe. Hare wensch en wil voor de vrijheid houdt daarmede gelijken tred. De revolutionaire politiek dringt onder het Indonesische Volk meer en meer door. De steeds scherper wordende tegenstelling tusschen overheersch ten en overheerschers, brengt deze laatste tot grooter wanhoop en wanhoopsdaden. De honigzoete toon der ethische politiek is nu vervangen door het eentonig ge-

luid van den gummistok en het gesis der sabels. In Bandoeng, Soemedang, Tjiamis en Soedimoeljo had het Hollandsch Imperialisme de grens der ethische politiek overschreden. De intrede in de gummistok en browning-politiek werd ingehuldigd met proletarisch bloed en leven. Het Indonesische volk, dat ondanks intimidatie en bruut geweld zijn gebourterechten bleef eischen, welke rechten reeds tientallen van jaren in Europa en Amerika zijn erkend wordt door het Hollandsch imperialisme beantwoord met het wapen der barbaren. Het is duidelijk, dat gummistok en browning het voortdringende, Indonesische volk geen haarbreed zullen vermogen terug te dringen.

Het masker der reactie is thans afgevallen. Het Indonesische volk is thans overtuigd, dat het van deze imperialistische regeering niets heeft te verwachten.

Wij weten, dat hoewel de reactionaire pers de geweldmaatregelen van g.g. Fock toejuichte, de machtshebbers zelf de koppen achter de schermen bij elkaar zouden hebben gestoken en elkaar zouden hebben afgevraagd: " Waarom is het volk nu anders dan een paar jaren geleden. Welke politiek maeten wij van nu af volgn?"

Meer den 300 jaren had het Hollandsch imperialisme de politiek van "overdonderen" en vertrappen gevolgd. Nog nooit is zulk politiek door het geduldige Indonesische volk openlijk en redelijk beantwoord, zooals op 1 Februari van dit jaar het geval was. De opstanden die in alle deelen van Indonesie in den loop der 300 jaren hadden plasts gevonden' die duizenden Indonesie in den loop der 300 jaren hadden plasts gevonden, die duizenden Indonesierers het leven hadden gekost, zooales die van Dipo-Negoro, Atjeh, Toli-Toli, enz. kunnen wij niet met het gebeurde in de Preanger en Madioen vergelijken, Het was niet de soempah, djimat, een mystieke stem of andene feodale duisterheden, waaraan het Preangersche volk zij teren hed toevertrouwd mear de concrete en redelijke rech-

en op te offeren. Het zal ons niet vreemd zijn, als de tegenwoordige machthebbers bij zich zelf hebben gefluisterd: "De Inlander laat zich niet meer overdonderen en vertrappn." Wij kunnen er slechts bij toevoegen: "Vaarwel slaafsche geesten en ....voorgoed."!

Achter de schermen zouden de machtshebbers ook hebben besproken de middelen om de scherpe tegenstelling met het Indonesische volk weg te doezelen. Want meer dan ooit zouden de woorden van Multatuli hun luider in de ooren hebben geklonken "Als elke Javaan op den grond spugt, dan verdrinken de Hollanders."

Daarom zou ook besproken worden het middel om de economische toestanden van het volk te verbeteren. Evenzoo de mogelijkheid meer politieke rechten aan een zeker groep van Indonesiers te shenken. Maar kennend het economisch-sociaal struktuur van Indonesie kunnen wij kommunisten gerust zeggen, dat die machtshebbers niet uit het bureaucratisch cirkeltje kunnen uitkomen.

Want hoe kan het Hollandsch imperialisme ineens in een handomdraai de fout der eeuwen herstellen?

In Britsch-Indie b. v. waar reeds sedert jaren een sterke nationale industrie bestaat, daar kan een brug geslagen worden, eerst tusschen het Engelsche en nationale kapitaal, daarna over de scherpe kloof tusschen de imperialistische en nationalistische politiek. Maar de politiek van het Hollandsch imperialisme was van het begin af aan gericht op de ontwrichting der nationale klein industrie en kleinhandel, speciaal op Java. Die ontwrichting werd verzekerd, wanneer het met bewustheid het Chineesche kapitaal als een wig tusschen het Indonesische volk en het Hollandsche gebruikte.

Alle Javaansche industrien stierven vlak na de intrede van het Hollandsch Imperialisme den gewelddadigen dood.

Daarmee stierven ook de Javaansche kundigheden en initiatief, welke noodig zullen zijn om een moderne nationale industrie, gebaseerd op concurrentie en privaatbezit tot stand te brengen. Daarom zal het Hollandsche imperialisme met de nbesten wil van de wereld op dit oogenbli geen

aankoopingspunt voor een econimisch compromis met Indonesiers vinden. In verband daarmede zal een compromis in de politiek iets abstracts, iets in de luchthangends blijven.

Twee of drie Indonesiers meer in de Volksraad nemen, of zelfs meer politieke concessies aan de Indonesiers geven zuller slechts als een druppeltje water op gloeiend ijzer beteekenen. Immers, het is duidelijk, dat de Indonesiche crisis niet alleen een politieke is, zooals in Egypte, Britsch-Indie en de Filippijnen, maar ook en vooral een economische.

Deze economische crisis kan niet in een paar jaren hersteld worden.

Zelfs indien dokter Morgan het Hollandsch-Imperialisme genezing wil brengen, door dit laatste geld te leeneen, het is nog de vraag of hij hem van uit zijn ziekbed zal vermogen op te heffen. Indonesie is geen Oostenrijk, Poleen of Duitschland, waar Morgan wonderen van geneeskracht had tentoongesteld. Genoemde Europeesche landen hebben allen gebrek aan kapitaal. Maar fabrieken, machines, gequlificeerde en ongequalificeerde arbeiders zijn in ruime mate voorhanden. Indonesie, waar slechts 5à6% der bevolking alphabeten zijn, en die reeds honderden van jaren is uitgebuit en uitgezogen en waar verder aan de sociale aangelegenheden der bevolking absoluut geen aandacht is geschonken, daar is het niet mogelijk in een paar jaren genoeg technische krachten te scheppen, noodig zullen zijn om nieuwe industrien tot stand te brengen, (metaal en textiel industrien), welke de concurrentie met Westersche waren met vrucht zullen kunnen doorstaan. Daarom zal Morgan niet zoo maar zijn geld aan het Hollandsch Imperialisme uitleenen.

Zeker wil Amerika zijn Kapitaal in Indonesie beleggen maar alleen in die ondernemingen, die onmiddellijke winst zullen weten voort te brengen of die zijn direkte behoeften zullen weten te beevre digen, zooals in de olie en rubber. Maar eris thans overproductie van rubber en bovendien heeft Amerika reeds genoeg rubberondernemingen in Indonesie, zoodat aan het openen van nieuwe rubberondernemingen niet gedacht hoeft te worden. Wat olie betreft, we

herinneren ons nog, dat Colijn alle olievelden in Djambi reeds aan de Engelsch-Hollandsche Oliemaatschappij,de Koninkelijke, als monopolie had uitgeleverd.

Daar het voor het Hollandsche Imperialisme onmogelijk is het Indonesische volk middels economische of politieke concessies te naderen,moet het zijn toevlucht nemen tot de oude beproefde barbaarsche politiek" de nalatenschap der Oost-Indische Compagnie." Leger en vloot moeten versterkt worden! Dit zal het eenigste antwoord blijven voor het steeds armer wordende Indonesische volk, dat met den dag hardnekkiger is in het opeischen van zijn volste rechten.

Marx zeide: Het proletariaat heeft niets te verliezen, behalve zijne ketenen. Deze zin kunnen wij in Indonesie veel ruimer toepassen. Hier verkeeren de non proletarische elementen feitelijk in dezelfde ellendige toestand als de industriearbeiders, daar er geen nationale industrie en een nationalen handel bestaat. In een eventueele botsing tusschen het Hollandsche imperialisme en het Indonesiche volk, heeft daarom geen Indonesier iets te verliezen. In Indonesie kunnen wij het gansche volk toeroepen: Gij hebt niets te verliezen, behalve Uw ketenen.

HET DOEL DER P. K. I.

Het doel der kommunistische partijen der wereld is het kapitalistische systeem te vervangen door het communisme. Het tijdstip waarop het kapitalisme is stukgeslagen en de bourgoisie neergeslagen is nog geen communisme. Tusschen het kapitalisme en communisme ligt een overgangsperiode. In deze overgangsperiode oefent het proletariaat de dictatuurschap uit over de bourgoisie. Dit beteekent, dat het wereldproletariaat zijn wil oplegt op de wereldbourgoisie, die herhaaldelijke pogingen zal aanwenden om de verloren economische en machtspositie te heroveren, om dan zijn uitbuitings en onderdrukkingsapparaten weder te doen funtioneeren. In de overgangsperiode worden de kapitalistische

Staten-d. z- de onderdrukkingsapparaten der wereldbourgoisie-vervangen door de Sovjet-Staten.

De Sovjet is de realisatie van de dictatuur van het proletariaat. Het doel van de Sovjet is het kapitalisme af te schaffen en den groei tot het communisme voor te bereiden.

De Sovjet-Staat is dus nog geen communisme, maar een weg die misschien tientallen van jaren gevolgd moet worden om te komen tot het communisme. Het begin van het zuiver communisme beteekent het einde van den Sovjet-Staat. De Sovjet-Staat houdt op Staat te zijn-d. i. als onderdrukkingsapparaat van het proletariaat-, wanneer de bourgoisie als uitbuiters en onderdrukkers wordt uitgeroeid of veranderd in arbeidende leden der communistische maatschappij.

Tijdens de Dictatuurschap van het Proletariaat worden de groote industrien d.w.z. industrien die genoeg gecentraliseerd zijn, genationaliseerd. Dat beteekent, dat ze in handen van den proletarischen Staat worden overgegeven. Het prizaat bevit houdt bij deze groote industrien op te bestaan en wordt vervangen door communaal bezit. Daarmee houdt ook op het anarchisme in de productie, d-i. het produceeren onafhankelijk van elkaar, zooals in een kapitalistische maatschappij het geval is. Daarvoor in de plaats komt de rationalisatie d.i. het produceeren naar gelang der behoeften van de gemeenschap. Met het privaat bezit en anarchie in de productie houdt ook op de concurrentie. Daarmede in verband zullen de klassen mamelijk van het proletariaat en de bourgoisie ook verdwijnen. Met het ophouden van de concurrentie houdt ook op de politiek van het imperialisme, dat is de politiek van het Bank-kapitaal van een kapitalistische staat om landen te veroveren die dienen moet als markten van de overtollige fabriekswaren- verder voor grondstoffen van hare industrien en voor het beleggen van het overtollige kapitaal. Indien het imperi

ialisme ophoudt dan houden ook op de imperialistische oorlogen. Kort gezegd in de communistische maatschappij houden op de bestaan privaat bezit, anarchie in de productie, concurrentie, klassen, imperialisme en imperialistische oorlogen Daarvoor in de plaats komen gemeenschappelijk bezit, rationalisatie in de productie, de vrijwillige ruil der productie en internationalisme, d.i. vrede, samenwerking en broederschap tusschen de verschillende naties der wereld.

Dit bevenstaande is een communistische theorie, die werkelijkheid had kunnen worden, indien het wereldkapitalisme tegelijkertijd ineenviel, zooals dat bijna het geval was in de eerste jaren na de Bolsjewieksche revolutie in Rusland. Daarom was de Russische Sovjet in de aanvang der revolutie direct ingericht op een min of meer zuivere proletarische basis. Nu het verraad der Sociaal-Democraten, de algemeene ineenstorting van het kapitalisme tot nu toe heeft kunnun belemmeren, had de Bolsjewiki in 1921 een terugtocht moeten aanvaarden. Die terugtocht moest zoowel economisch als taktisch opgevat worden. Economisch omdat de Sovjet-Staat aan de boeren die in Rusland 80% der bevolking uitmaken en aan de kleinburgers der steden het privaat bezit weer toestond en tegelijk daarmee het drijven van handel en het produceeren op kapitalistischen grondslag.

Dit was noodzakelijk gebleken, omdat kleineondernemingen die nog geen voldoende technische en adminitratieve concentratie hadden en die eerst ook genationaliseerd waren, een kolossole bureaucratie hadden te voorschijn geroepen. Nu het privaat bezit en handel bij de boeren en kleiene ondernemers waren toegestaan, verdween daar de bureaucratie en kon de economie van Rusland beter functioneeren. Dit laatste feit was van onberekend groot politiek voordeel, daar de boeren daarmee voor de arbeiders-staat gewonnen werden.

De Nieuw Economische Politiek, zooals de terugtocht

in 1921 genoemd wordt, zal niet uitsluitend tot achterlijk Rusland beperkt blijven. Ook in zuiver kapitalistische landen zooals Duitschland, Engeland en Amerika, waar ongveer 75% der bevolking tot arbeiders gerekend kan worden, zal het toestaan van privaat bezit en handel aan de kleinburgers en een groep der boeren in den aanvang der revolutie noodzakelijk zijn. Vooral in Indonesie is de Nieuw Economische Politiek van byzonder groote beteekenis Het Indonesische kapitalisme is een koloniaal kapitalisme en is niet organisch gegroeid uit de Indonesische maatschappij zelf, zoals dat wel het geval was met het Europeesche. Het is gewelddadig opgedrongen door een Westersche imperialistische staat, voor Westersche behoeften op een Oostersche feodale maatschappij.

Het Indonesische kapitaal is nog in het begin van zijne ontwikkeling. Groote industrien als die voor het maken van machines, locomotieven en schepen, ja zelfs industrien voor de onmiddellijke behoeften van het volk als textielfabrieken, ontbreken nog. Daarmede in verband is het Indonesische proletariaat jong en qualitatief en quantitatief minder dan dat van West Europa en Amerika. Een zuivere Dictatuur van het Proletariaat zal in Indonesie-vooral wanneer de wereldrevolutie uitblijft- het economische leven ernstig kunnen storen. Het gevolg daarvan zal zijn, dat de meerderheid der bevolking, de non-proletariers, tegen de Indonesische geringe arbeiders in het harnas gejaagd worden.

Om het economische leven in Indonesie te verzekeren moeten bij een eventueele nationale vrijheid aan de non-proletariers gelegen neid worden gegeven (opheperkte schaal) privaat bezit en kapitalistisch bedrijf uit te oefenen. Meer dan dat, de staat moet ze materieele en moreele steun verleenen om de productie te verhoogen. Natuurlijk zullen de grootbedrijven onmiddellijk genationaliseerd worden. Zoodoende kan de economische activiteit der bevolking ontwikkeld worden, zonder dat

er een belangrijke klasse of groep komen kan, die een andere klasse of groep uitbuit en onderdrukt Zoodoende kan het economische evenwicht tusschen proletariers en non-proletariers verkregen en gehandhaafd worden.

Is het economische evenwicht verkregen, dan volgt het politieke min of meer automatisch. Het spreekt wel vanzelf dat de Indonesische arbeiders evenals in de economie in de politiek niet te ver mag gaan. Zelfs indien straks de arbeiders het leeuwenaandeel zal hebben in den strijd voor de nationale vrijheid, zelfs dan, indien tenminste de internationale toestand voor ons niet gunstiger wordt kunnen ze de non-proletariers niet geheel en al negeeren. Vooral als de non-proletariers een even groot of meer aandeel in den strijd zullen hebben, kan aan een zuiver Sovjet systeem in Indonesie voorloopig nog niet gedacht worden. Immers wij moeten nimmer uit het oog verliezen, dat de arbeiders qualitatief en quantitatief gering zijn, terwijl de non-pro. letariers in de meerderheid en objectief revolutionair zijn, die bovendien nagenoeg alle tot kleinbezitters behooren. Daarom zal in "Vrije Indonesie" op de een of andere manier gelegenheid aan de non-proletariers gegeven moeten worden hun stem te uiten. Dit zal beter tot zijn recht komen als de arbeiders in een eventueele nationale vrijheidsoorlog de voorhoede vormen van het gansche volk. Dan zullen grootbedrijven in hun handen vallen en overeenkomstig daarmee de politieke macht.

Een politiek evenwicht met de non-proletariers kan dan gemakkelijk geschapen worden wat voor een Vrije Indonesie van onberekend groot gewicht zal zijn.

Is de nationale-balans zoowel economisch als politiek verkregen, dan kan Indonesie zich verder economisch en politiek ontwikkelen. De snelheid naar een zuiver Sovjet-Staat en verder naar het communisme hangt dan af van den internationalen toestand en verder van de ontwikkeling van de industrie in Indonesie zelf.

VERKORT ONWERP VAN HET NATIONAAL PROGRAM DER P. K. I.

A. ECONOMISCH.

1. Nationalisatie der fabrieken en mijnen, als kolen tinolie, en goudmijnen.
2. Nationalisatie der bosschen en moderne landbouwondernemingen als suiker, rubber, thee, koffie, kina, klapper, indigo, tapioca ondernemigen.
3. Nationalisatie van het transport- en verkeerswezen.
4. Nationalisatie der banken, vennootschappen en andere groote handelsmaatschappijen.
5. Electrificatie van Indonesia en oprichting van nieuwe industrieen met staatshulp als textiel- en machinefabrieken en scheepstimmerwerven.
6. Oprichting van volkscooperaties met verschaffing van goedkoop cridiet door den Staat.
7. Verschaffing van dieren en werktuigen aan de boeren om de landbouw te verbeteren en oprichting van staatsproeftuinen.
8. Emigratie op groote schaal op Staatskosten van Java naar de Buitengewesten.
9. Verdeeling van onbebouwde gronden onder de bezetlooze of arme boeren onder verleening van financieele steun voor het bebouwen dier gronden.
10. Afschaffing van feodale resten en particuliere landerijen en verdeeling van deze laatste onder de arme of proletarische boeren.

B. POLITIEK.

1. Onmiddellijke en absolute vrijheid van Indonesie.
2. Stichting van een Federatieve-Republiek der verschillende eilanden ven Indonesie.
3. Onmiddellijke bijeenroeping van een Nationale Vergadering vertegenwoordigende alle volkeren en godsdiensten van Indonesie.

1. Onmiddellijke verleening van volledig kiesrecht, aan de Indonesische bevolking zoowel mannen als vrouwen.

C. SOCIAAL.

1. Minimum salaris, 7 uren arbeid en verbetering van arbeids- en levensvoorwaarden der aabeiders.
2. Arbeidsbescherming onder erkenning van het recht van Staking onder de arbeiders.
3. Aandeel der arbeiders in de winst bij groote industrieen
4. Stichting der arbeidersraden bij groote Industrieen.
5. Scheiding van Staat en Kerk en erkenning van godsdienstvrijheid.
6. Verleening van Sociale, economische en politieke rechten aan elke Indonesisehe staatsburger zoowel mannen als vrouwen.
7. Nationalisatie der groote woonhuizen en stichting van nieuwe woonhuizen en woningdistributie onder de staatsarbeiders,
8. Krachtige bestrijding van besmetteljke ziekten.

D. ONDERWIJS

1. Verplicht en kosteloos onderwijs voor de kinderen van elke Indonesische Staatsburger tot 17 jarige leeftijd met Maleisch als voertaal en Engelsch als de voornaamste vreemde taal.
2. Omverwerping van het tegenwoordige onderwijssysteem, en stichting van een practisch systeem, hetwelk direct gabaseerd is op de behoeften van de aanwezige en de te stichten industrieen.
3. Verbetering en vermeerdering van ambachts landbouw en handelsscholen, en verbetering en vermeerdering van scholen voor hooger technisch en administratief personeel.

E. MILITAIR.

1. Afschaffing van het Imperialistische leger en invoering der volksmilitie voor de verdediging van de Republiek-Indonesie.
2. Afschaffing van het leven in kampementen en alle kazernes en alle vernederende bepalingen voor mindere militairen, inwilliging van het wonen in de kampongs en in nieuwe voor hen te stichten huizen, betere behandeling en verhooging van hun salarissen.
3. Verleening van het volledig recht voor organisatie en vergadering aan de mindere militairen.

F. POLITIE EN JUSTITIE.

1. Scheiding van bestuur, politie en justitie.
2. Verleening van volledige rechten aan elke beschuldigde om zich voor een rechtbank tegen de Wet te beschermen, en vrijlating van een beschuldigde binnen 24 uren, indien bewijzen en getnigenissen tegen hen onvolledig blijken te zijn,
3. Elke gerechtszaak, die wettelijke gronden hebben, moeten binnen 5 dagen onderzocht worden in een openbaar, ordelijke en gepaste rechtbank.

G. PROGRAM VAN AKTIE.

1. Eisch voor 7 urige werkdag, minimum salaris en betere arbeids- en levensvoorwaarden voor de arbeiders.
2. Erkenning van Vakvereenigingen en het recht van staking.
3. Organisatie van boeren voor economische en politieke rechten.
4. Afschaffing der Poenale-Sanctie.
5. Afschaffing der Wetten en Reglementen voor de onderdrukking der politieke beweging als Exorbitante-, Stakings-, Vergader-, Pers- en onderwijswetten en volledige erkenning der bewegingsvrijheid.

6. Eisch voor het recht van demonstreeren. Massade monstratie over heel Indonesie tegen economische en politieke onderrukkingen, als tegen belastingen, voor onmiddellijke vrijlating der politieke gevangenen en terugkeer der politieke bannelingen, welke massaactie moet worden versterkt door algemeene staking en massaongehoorzaambaid.
7. Eisch voor de afsachaffing van Volksraad, Raad van Indie en Algemeene-Secretary, en instelling van de Nationale Vergadering (National-Assembly), waaruit straks een Uitvoerend-Lichaam zal gekozen worden, dat aan de Nationale-Vergadering verantwoordelijk is.

KORTE VERKLARING VAN HET PROGRAM.

Nog geen een politieke partij in Indonesie heeft tot dusver haar program, bekend gemaakt. Noch de partij der intellectueelen als de Boedi-Oetmo, en de Nationale Indische Partij, noch de massa partij de Sarikat-Islam, hebben hun economische en politieke eischen in het kort kunnen formuleeren. Zij blijven bij het vage woord Vrijheid en kwamen nooit tot een economisch-sociale analyse der Indonesische maatschappij. Daarom konden zij ook nooit tot een program komen, want een program is geen " verlanglijstje" zonder meer, maar het moet berusten op het economisch-sociaal structuur van een land.

Ook de Partij Kommunist Indonesie heeft nog nooit geformuleerd wat zij precies wil, nu onder het imperialisme en na de afschaffing van het imperialisme. Het is hoog tijd, dat wij het nu doen. Niet omdat een program alles is! Neen, geen revolutionair program is waard, als er geen revolutionaire beweging aanwezig is. Maar het is ook waar, dat elkere volutionaire beweging, welke een wezenlijke theoretische basis, en een klaar geformuleerd revolutionair doel-d.i. een program-mist,

is tot onmacht gedoemd en wordt het speeltuig van het kapitalisme. Als bewijs hiervoor kunnen wij de B-O.-N.Y.P., en S.I. als voorbeeld nemen. Alle drie warentenminste in den aanvang-revolutionair. Maar geen wist haar revolution-air doel te formuleeren. Zeker waren leiding en discipline medeoorzaken van het verval dezer partijen, maar de hoofdoorzaken daarvan waren het ontbreken van een klaar geformuleerd doel (program) en een klaar omschrijving van de te volgen wegen (taktiek).

De revolutionaire beweging in Indonesie is nog steeds daar! Wil deze beweging tot een succes leiden, dan is nu hoog tijd, dat wij een nationaal Program opstellen, en dit program het gansche volk kenbaar maken.

Wij meenen, dat dit ons Program in harmonie is met de sociaal-economische toestand van Indonesie. Wij kunnen bezwaarlijk veel verder gaan in onze eischen zonder dat wij ons zelf den hals breken. Aan den anderen kant wij willen en behoeven geen stap terugte gaan Dit program meent te hebben beantwoord aan alle eventualiteiten, hetzij internationaal of nationaal. Indien vandaag of morgen het wereldkapitalisme ineenstort, zoodat het Indonesiche Volk alle materieelen en geestelijken steun van het Westersche Proletariaat direkt kan krijgen, dan kan dit program als een stevige basis gebruikt worden, waarop wij het communistisch gebouw kunnen optrekken. Als wij vandaag of morgen gedwongen worden alleen den nationalen strijd aan te binden, dan heeft dit program voldoende elementen om de sluimerende krachten van het gansche volk op te wekken en te conceutreeren, welke krachten noodig zijn voor de verkrijging yan de nationale vrijheid.

Als wij verder die Vrijheid verkrijgen, dan kunnen wij die ook beter handhaven. Met de krachten die in In-

onesie aanwezig zijn, kunnen wij straks-na de vrijheid s verkregen-sneller en met meer hoop voortschrijden naar het nternationaal-communisme.

Kunnen wij dit Program in Vrije Indonesie toepassen, dan is een zoodanige vrijheid veel werkelijker dan de zoogenaamde Vrijheid in vele moderne Staten der wereld. De Indonesische arbeiders zullen in het bezit komen van groote industrieen en oefenen een rieele macht uit zoowel in de economie als in de politiek van het land. De onderdrukkingen en uitbuitingen, waaronder de arbeiders in Japan, Amerika, Engeland, enz. thans leven, zullen niet meer voorkomen. De sociale verhouding van slaaf tot heer, zal plaats maken voor gelijkheid en vrijheid. De millioenen winst, die thans in de zakken der parasieten, strcomen die in Zorgvliet (Den Haag) wonen, kunnen voor opvoeding en hygiene van het Indonesische volk en voor de bevordering der Indonesische industie (textiel en machinefabrieken, scheepstimmerwerven en waterkrachtswerken) gebruikt worden, die winsten gebruikt worden voor den financieelen steun der Bovendien zullen boeren, kleine handelaren, kleine industrieelenn, enz enz. In het kort ons Program beoogt niet alleen de arbeiderschap inzeer engeren zin des woords, maar bijna het gansche Indonesi- sche volk.

Wij durven dat te zeggen, niet omdat wij een ieder een hemeltje willen beloven, maar voor het belang van de vrijheid zelf. Het belang dier vrijheid schrijft voor, dat ook de non-proletariers (boeren, kleine handelaren, kleine ondernemers en intellectueeelen) economisch bevoordeeld moeten worden, wanneer de arbeiders de groote industrieen nationaliseeren. Daar er zoo goed als geen nationaal kapitaal is, dat de politiek van nationalisatie der arbeiders heeft te vreezen, en daar er meer dan 99% der bevolking in ellende en armoede verkeert, is de samenwerking tusschen proletariers en non-proletariers zeer wel mogelik. Door stichting van meer industrieen en staatscooperaties, door werkelijken steun van den Staat aan de non-proletariers zal langzamerhand al wat kleinis verdwijnen om plaats te maken voor groote ondernem-

ingen, gebaseerd op hoogere technische grondslag, gemeenschappelijk bezit en gemeenschappelijke arbeid. De kleine ondernemingen zullen moeten inzien dat onze staatsondernemingen veel sneller beter en goedkooper kunnen produceeren dan zij. Wanneer zij dit inzien, dan zullen zij zich vrijwillig aan de staatsondernemingen overgeven en hun kleineondernemingen in den steck laten.

Wanneer dit economische proces-namelijk het opgaan van klein ondernemingen in groote Staatsondernemingen-in vrije Indonesie harmonisch voortgaat, dan zal de politiek van de kleinburgers ook langzamerhand verdwijnen om plaats te maken voor de internationle politiek der arbeiders.

Het is duidelijk, dat de Indonesische non-proletariers nu, hoewel objectief revolutionair, in hun politiek zeer eng nationaal zijn. Zij wenschen slechts de agschaffing van het imperialisme, niet de afschaffing van het bezit. De Indonesische arbeiders echter hebben de non-proletariers niet tot vijand gemaakt. Het is voor Indonesie een gelukkig verschijnsel, dar non-proletariers zich onder leiding der arbeiders (belichaamd in de P.K.I.) hebben gesteld. De samenwerking tusschen proletariers en non-proletariers heeft zich reeds als een levende kracht gemanifesteerd. In de Preanger, waar het kapitalisme niet zoo diep is doorgedrongen, waar kleinburgerdom de boventoon voert, daar hebben de non-proletariers onder leiding der kommunisten moed en taaiheid getoond. Het ligt aan de P.K.I. de enorme sluimerende krachten in Sumatra, Borneo, Celebes enz., waar een ongeveer gelijke toestand heerscht als in de Preanger tot ontwikkeling te brengen. Meer en meer moet de S. R. de organisatie worden van alle vijanden van het imperialisme. Wanneer het de bewoners van de groote steden van Java en de bewoners der Buitengewesten duidelijk is, dat het Program van de P. K. I. beoogt een alglmeene verhooging der volkswelvaart en niet de veronachtzaming der non-proletariers dan zullen deze laatste zich als geheel onder leiding der P.K.I, stellen.

Het is een historische noodzaak, dat de P.K.I. de ravolu-

tionaire leiding op zich moet nemen. Waar er geen nationaal kapitaal bestaat, daar is de klasse der industriearbeiders als de meest geconsolideerde en meest ontwikkelde klasse-de eenigste klasse, die in staat is krachtige economische en politieke organisaties te scheppen en duidelijk omschreven doel te kennen te geven. Daar de Indonesische non-proletariers geen bepaalde klasse belichamen, kunnen zij moeilijk een klaar doel formuleeren, laat staan om stevige leiding aan het Indonesische volk te geven. Dit wordt bewezen door mislukkingen der non-proletarische partijen als de B. O., N. I. P. en S.-I. Wil de non-proletariers in Indonesie de Nationale Vrijheid veroveren, dan moeten zij onvermijdelijk de steun krijgen van industr iearbeiders, die met hun bewuste politieke organisaties en vakvereenigingen in staat zullen zijn de politieke en economische apparaten van het Imperialisme stuk te slaan.

Ook na de verovering der Nationale-Vrijheid is een krachtige samenwerking tusschen proletariers en non-proletariers een gebiedende eisch. Is die samenwerking verbroken of nog erger zijn de non-proletariers vijanden geworden van de industriearbeiders, dan is de Nationale Vrijheid slechts een weg tot een nieuwe Nationale-Slavernij. Niet vor van Indonesie bevinden zich internationale dievan als Engelsche, Amerikaansche en Japansche imperialismen, die straks op elke schoone gelegenheid wachten, waarop zij hun imperialistische slag kunnen slaan. Zoolang Yndonesie innerlijk intakt en solidair blijft zoolang zullen zij het wel laten hun vingertjes naar Indonssie uit te steken. Maar zoondra er innerlijke disharmonie ontstaat, dan zullen zij spoedig den wegvinden om hun politiek van diveda et empera voor de zooveelste maal toe te passen. Indouesie bestaande uit verschillende eilanden die op verschilcendecultuurhoogten staan, biedt een pracht veld voor buienlandsche dieven. De meer kleinburgerlijke Buitengewesten, kunnen prachtig nitgespeeld worden tegen het meer proletarisch Java. Een toestand als in China, Mexico on Zuid-Amerikaansche Staten zal dan in Indonesie de heerschende zijn: "Imperialistische opstokerijen en chronische burgeroorlogen."

Dit moeten wij voorkomen. Echter niet door predicatie van leege wijsheden. Alleen een program mits werkelijk de materieele belangen van het gansche volk beoogt, en eerlijk doorgevoerd kan een nationale solidariteit tot stand brengen, een solidariteit die in staat zal zijn het imperialisme omver te werpen niet alleen, maar ook om het voorgoed van het lijf te houden en tenslotte een weg te banen tot het internationaal communisme.

De vraag, of wij het recht hebben zoo'n program door te voeren kunnen wij slechts met een paar woorden beantwoooden. Meer dan 300 jaren is Indonesie vertrapt en uitgeegen en duizenden levens zijn reeds opgeofferd voor het Hollandsche Imperialisme. Honderden millioenen guldens stroomden reeds in de, zakken van de Hollandsche couponknippres. En het Hollandsche kapitaal in Indonesie, waar wij in ons program over nationalisatie gesproken hebben, is slechts een deel van wat er uit Indonesie in den loop der 300 jaren is woggestolen. Het kan de duizenden levens der Indonesische boeren en arbideers, die in Atjeh, Java, Djambi enz, tegen roof en moord hadden geprtoesteerd bovendien nog niet vergoeden.

De laatste vraag, namelijk of wij in staat znllen zijn de nationale-Vrijheid te veroveren en ze te handhaven kunnen wij ook met een paar woorden beantwoorden. Als wij in staat zullen zijn de 50 000 000 van Indonesie voor ons program te winnen, en wanneer de P. K. I. en S. R. verder voldoende discipline en politiek inzicht bezitten, dan is de kinetische kracht van een 300 jarenlangonderdrukt volk niet te overzien.

V. TAKTIEK EN STRATEGIE.

Behalve van de juis theid van een program hangt ons succes in den revolutionairen strijd af van de juistheid van onze taktiek en strategie. Deze twee laatste woorden staan met elkaar in een onafscheidelijk verband. We kunnen zeggen, dat de taktiek een deel is der strategie De taktiek

houdt verband met onze revolutionaire operatie op een bepaalde plaats en een bepaald tijdstip. De strategie echter is de somma van onze revolutionaire operaties gedurende de heele revolutionaire periode. De taktische slag is de aanwending van een deel onzer krachten of het geheel onzer krachten maar voor een beperkt doel. De strategische slag is de laatste slag, waarin wij onze gansche macht werpen om de strategische overwinning te behalen d. i. de organisatorische verbindingen des vijands te verbreken en hem daarna te vernietigen.

Een voorbeeld van den taktischen slag is de V.S.T.-P. staking in 1923 en de Protestvergaderingen in de Preanger. Maar in beide gevllen handelden wij nog min of meer onbewust. Een zuiver taktische elag moet met meer bewustheid en betere voorbereiding geschieden. Zij is bovendien niet als een op zich zelf staanden slag te beschouwen, maar als een voorbereiding-of een deel van den strategischen slag. Nog vele taktische slagen moeten in Indonesie eerst voorafgaan, eer wij aan een strategischen slag kunnen beginnen.

De beslissende strategische slag kan betere kansen waarborgen als wij in taktische slagen moed, vaardigheid en doorzettingsvermogen hadden getoond. Dat beteekent niet dat wijbij een strijd tot elke prijs doorvechten moeten. Maar wij moeten weten terug te trekken, waar de vijand sterk blijkt te zijn en van de overwinning weten gebruik te maken, waar de vijand op een deel der fronten geslagen is. Ontegenzeggelijk moeten onze politieke organisaties als de P.K.I. en en S. R. en onze vakvereenigingen nog vele strijd doormaken eer de Generale-Staf, de P.K.I., aan den strategischen slag kan denken. Als onze genoemde politieke en economische organisaties genoegvaardigheid, discipline, inzicht, wil en anthusiasme hebben getoond dan kan later elke taktische strijd ieder oogenblik omslaan in een strategischen.

Wanneer wij aan den strategischen slag kunnen beginnen hangt niet alleen at van de qualiteit onzer organisaties, maar ook van de politiek-economischen toestand, voowel binnen - als buitenlandsch. Maar die strategische slag zal meer kans op succes hebben, als wij nu elke politieke of economische aktie met succes kunnen doorvoeren. Dat beteekent, dat wij, zoo wij geen volledige overwinning kunnen behalen, wij zooveel mogelijk een nederlaag vermijden moeten, waarbij onze organisaties voorlangen tijd lamgeslagen kunnen worden (Echter niet door den strijd te vermijden en bij de arbeiders-de illusies in te prenten alsof in een kapitalistische maatschappij etrijd te vermijden is maar door energieke voorbereiding en revolutionaire vaardigheid). Het is waar, dat een politieke of economische overwinning in een kapitalistisehe maatschappij relatief is, maar als de nederlaag van een onzer organisaties deze voor langen tijd krachteloos maakt, dan is de komst van den beslissenden strategischen slag vanzelf vertraagd Aan den anderen kant, als een onzer politieke of economische organisaties een taktische overwinning heeft behaald, dan ondervindt niet alleen die overwinnende organisatie de gunstige gevolgen, maar de gansche revolutionaire rijen in Indonesie. In evenredigheid daarmee zal het geloof in de leiding, het vertrouwen in de eindoverwinning en het anthusiasme voor den strijd stijgen.

Een gewone oorlogsstrategie is niet dezelfde als de rovolutionaire. In een gewone oorlog blijft zoowel de kwaliteit als de quantiteit van een leger nagenoeg constant. In elk geval veel minder aan schommelingen onderhevig dan bij een revolutionair leger. Bij dit laatste gaat zoowel het aantal als wel de qnaliteit van het leger veel sneller op en neer. Dit op en neergaan wordt bepaald door de politiek-economischen toestand van het land. Indie ne het gansche volk in groote ellende verkeert, als nu in Indonesie het geval is, de reaktie

wreed en kortzichtig, dan kan de vloedgolf der revolutionaire stemming plotseling zoodanig over het gansche land stijgen, dat de revolutionaire Genarale-Staf plotseling zoon groot leger krijgt, waar zij nooit had van kunnen droomen. Als de P.K.I. vandaag bijvoorbeeld op 50 000 leden kan rekenen, dan kan na de doorvoeriug van de Inlandsche Verponding of een andere economische druk weleens gebeuren, dat het gansche volk zich onder de kommunistische vlag schaart. Nog meer, indien wij ons program en standpunt met beleid en energie weten te propageeren en te verdedigen.

Omdat een revolutionair leger veel meer aan schommelingen onderhevig is dan een gewoon leger, daarom moet de General-Staf van een revolutionaire organisatie veel verder kunnen zien dan die van een gewoon leger. Zij moet reeds van te voren kunnen voorzien, hoe groot morgen haar eigen leger en dat van hare tegenstander worden kan. Daarmede in overeenstemming moet hare taktiek zich meer aan de schommelingen aanpassen en moet dus meer plastisch zijn. Zij moet meer dan de Generale Staf van een gewoon leger rekening houden met het moreel, want dit is bij een revolutionairen strijd een meer beslissende factor dan bij een gewone oorlog.

Ofschoon een gowone oorlog vele verschillen heeft met een revolutionaire strijd, beide hebben ook vele treffende overeenkomsten. De volgende wetten, die den grondslag vormen van de krijgsstrategie geldt ook voor een revolutionaire strategie:

10. De waarde ven het offensief en initiatief.

20. Het concentreeren der krachten op de voor ons gunstige plaats en gunstigen tijd.

30. De waarde van het inzicht, wil en discipline.

Va. DE WAARDE VAN HET OFFENSIEF EN INITIATIEF.

In elk soort strijd is het initiatief van groote waarde. Degene, dio het eerst het initiatief heeft genomen, heeft een onberekend groot voordeel boven zijn tegenstander. Want hij komt eerst in actie on kan zoodoende bij zijn tegenstander geheel nieuwe toestanden scheppen. De tegenstander kan daarom geen nieuw zelfstandig plan beden ken, maar is gebonden aan de nieuwe geschapen toestanden. Op die wijze, wordt het plan van dengene die wacht door de initiatiefnemer vernietigd. Deze laatste beheerscht de wil en handelingen van den eerste, die gedwongen is passief te blijven en te wachten op de aanvallen van den initiatiefnemer.

Als wij in onzen revolutionairen strijd niet het eerst het initiatief nemen, dan zal de tegenstander dat doen. Zoo zal hij het voordeel hebben, onze wil en handelingen te beheerschen, zoodat wij tot verlammende passiviteit gedwongen worden. Indien bijvoorbeeld de reaktie doelt op de vernietiging van een onzer vak- of politieke vereenigingen en hij het eerst het initiatief heeft genomen, dan zullen wij ons gedrukt en onzeker gevoelen, daar wij niet weten kunnen, hoe en wanneer hij dat zal doen. Maar als wij dat pareeren willen door het eerst het initiatef te nemen, dan hebben wij behalve het moreele voordeel bevendien nog het voordeel, dat wij het oorspronkelijke plan van den tegenstander kunnen beheerschen, of misschien vernietigen.

De strijdvorm, die het initiatief verovert, is het offensief. Degene, die het eerst aanvalt, heeft het initiatief in handen en beheerscht de wil en handelingen van zijn tegenstander. De beste vorm van het offensief is echter, dat offensief, hetwelk defensief is gevoerd. Onze revolutionaire politiek in Indonesie is defensief gevoerd. Ofschoon ons doel niet minder is dan de afschaffing

van het imperialisme en kapitalisme zijn wij door de omstandigheden gedwongen onze aanvallen in den vorm van verdedigingen uit te voeren. Wij bereiden een aanval voor, nadat wij eerst bedreigd en aangevallen zijn. Op de reaktionaire maatregelen van den tegenstander baseeren wij onze agitatie, protest of eischen, die ons einddoel meer en meer naderen.

Bij den laatsten beslissenden slag kunnen wij slechts dan de overwinning behalen, indien wij daarbij het initiatief hebben genomen en gehandhaafd. Opdat die laatste beslissende slag ons doel zal kunnen verwezenlijken, moeten onze vak- en politieke organisaties zich van nu af de o f f e n s i e v e g e e s t eigen maken.

Vb. HET CONCENTREEREN DER KRACHTEN OP DE VOOR ONS GUNSTIGE PLAATS EN GUNSTIGEN TIJD.

Het doel van elk offensief is snel, verrassend en met de grootste macht de zwakste plek van dentegenstander aantasten, met het doel zijn organisatorische verbindingen te verbreken en hem ten slotte voorgoed te vernietigen.

Onze voornaamste strijdorganisaties-vak en politieke-moeten, indien de tijd daar is, snel gedirigeerd worden naar de plaats, waar wij den vijand de grootste schade kunnen aanrichten, dus waar de vijand zijn hoofdmacht heeft.

Beschouwen wij Indonesie als een strijdveld, dan zien wij dat de machten van het Hollandsche Imperialisme (militaire, politieke en economische) niet op een plaats is geconcentreerd. De militaire macht heeft haar centrum in de Preanger. De politieke, die thans haar centrum in Batavia vindt, zal later misschien ook naar de Preanger verplaatst worden. Maar noch Batavia,

noch Preanger heeft feitelijk het economische centrum. Dit vinden wij hoofdzakelijk in de Solo-Vallei (Djokja Solo, Madioen, Kediri, en Soerabaja), waar industrieen, transportwezen ondernemingen en Banken opgehoopt liggen.

Waar kan nu een welvoorbereid revolutionair offensief het meeste succes behalen?

Indien de militaire, politieke, en economische machten op een stad waren geconcentreerd zooals dat vaak in de Europeesche landen het geval is, dan was het onze plicht die stad eerst in onze revolutionaire organisatie op te nemen om daar straks de eerste revolutionaire aanval te doen. Hadden wij daar succes behaald, dan is het succes in andere deelen van het land min of meer automatisch.

Maar omdat de machten van het Hollandsch Imperialisme over verschillende centra's zijn verdeeld, moeten wij onze revolutionaire krachten ook overeenkomstig daarmee verdeelen, om straks daar onze hoofdmacht in te zetten, waar het meeste succes kan behaald worden.

Gaan wij na, welke plaats, onder der bovengenoemde voor ons het gunstigste is, dan zal onze keuze wel op de Solo-Vallei vallen. Hier immers, hebben wij meer kans de economische en politieke machten te veroveren en te handhaven dan in Batavia of Preanger. In de Solo-Vallei hoopen zich op de industriearbeiders en arme boeren, die de krachten zullen vormen voor de verovering en bovendien de technische en economische voorwaarden voor de handhaving dier verovering. Een politieke of militaire overwinning in Batavia of Preanger, kan moeilijker verkregen en gehandhaafd worden dan in de Solo-Valei, daar er weinig technische en economische factoren aanwezig zijn. Een moderne politieke en militaire overwinning kan alleen gehandhaafd worden, als wij de economische machtsmiddelen in handen hebben. (fabrieken, ondernemingen, transportwezen, Banken, enz.).

Uit het bovenstaande volgt, dat wij straks onze hoofdmacht in de Solo-Vallei moeten inzetten, opdat ons revolutionair offensief beslissend zal zijn voor de gansche

rategie. Indien wij ons straks in de Solo-Vallei unnen handhaven, terwijl in de andere economische entrums (Sumatra's Oostkust, Palembang, Oost-Borneo) n potitieke en militaire centrums (Batavia, Bandoeng, Magelang, Malang en Atjeh) wij aanvallen kunnen of ns met vrucht kunnen verdedigen, dan kunnen wij de olo-Vallei verder als een basis voor de Republiek ndonesie gebruiken. Nog meer wanneer onze stemmen n invloed ook tot het leger en vloot doordringen, dan al het het Hollandsch-Imperialisme niet zoo gemakelijk gaan, van hun militaire machtsmiddelen gebruik e maken. De arbeidersstemmen, die van de Solo-Vallei itstijgen, zullen noodwending ook gehoord worden loor andere arbeiders in Azie, Europa en Amerika. De buitenlandsche imperialisten zal het niet zoo licht vallen om hun arbeiders te bewegen de Indonesische uit te moorden. Daar is bovendien de Internationale, 3 die het moordwerk der imperialisten een halt zal trachten toe te roepen.

Ofschoon de Solo-Vallei voor onze overwinning beslissend is, voor afleidingsoffensieven zijn echter de plaatsen als Preangen, vooral Atjeh en Ternate zeer belangrijk. Als wij daar met vrucht kunnen aanvallen dan is de vijand gedwongen de op Java geconcentreerde machten te verdeelen en ze voor een deel naar de verre streken te sturen. Voor de revolutionaire beweging is dit minstens moreel van zeer groot gewicht. Bovendien zal het het Hollandsch-Imperialisme, indien het voortgaat revolutionair verzet met geweld te onderdrukken zeer duur kosten. Het govolg daarvan zal zijn, dat het gedwongen is meer belasting van de uitgeputte bevolking te heffen. Dit zal weer de ontevredenheid verhoogen en daarmede de revolutionaire wil.

Een overwinning in de Preanger, Atjeh en Ternate is taktisch dus van zeer groot gewicht en kan

den weg banen tot de strategische. De strategischen slag die wij dan op de voor ons gunstigen tijd in de Solo-Vellei zullen inzetten is een Damocles Damocles Zwaard boven het hoofd van het Hollandsch-Imperialisme.

In verband met de groote beteekenis, die de Solo-Vallei heeft voor de Indonesische Vrijheid is het thans enze revolutionaire plicht meer aandacht aan dit economische centrum te schenken dan tot dusver het geval was. Het is onze revolutionaire plicht de massa der industrie- en landbouwarbeiders daar te coordineeren en ze ten slotte te trainen voor directe massactie ter verovering der economische en politieke macht.

Vc. DEWAARDE VAN HET INZICHT, WIL EN DISCIPLINE.

In elke beweging speelt het inzicht een zeer gewichtige rol. Ons revolutionair inzicht ontleenen wij aan het dialectische-materialisme van Marx Volgende Marx kunnen wij besluiten, dat nagenoeg het gansche Indonesische volk thans revolutionair is. Maar daar is een groot verschil tusschen het revolutionair zijn van industriearbeiders en die der kleinbezitters (boeren, handelaren en kleine ondernemers). De eerste is subjectief revolutionair, d.w.z. zij willen niet alleen de politieke maar ook de economische overheersching afschaffen, namelijk door afschaffing van het privaat bezit en kapitalistisch systeem van productie. De kleinbezitters zijn echter niet subjectief revolutionair, want zij willen het privaatbezit en kapitalistisch systeem van produceeren niet afschaffen. Integendeel zij wenschen een grooter bezit. Maar tegenover het imperialisme zijn zij revolutionair. Zij wenschen een nationale regeering en een nationale vrijheid. Zij zijn dus objectief revolutionair.

In onze pogingen houdeande verband met organisatie, taktiek en strategie, kunnen wij de elementen van industrie-

arbeiders en non-proletaries niet met elkaar vermengen Die vermenging zal niet tot versterking, maar slechts tot verzwakking leiden. Ofschoon de bovengenoemde elementen beide tegen het imperialisme strijden hun motieven en doel van den strijd zijn echter verschillend, Doch dat verschil mag de noodwendigheid van samenwerking niet doen vergeten, want zoowel het doel der non-proletariers als het einddoel der industriearbeiders kan all en verwezenlijkt worden na de omverwerping van het imperialisme. De taktiek der P.K.I. tegenover de non-proletariers-met inachtname hunner materieele belangen-zij een zeer plastische. Zij moet in staat zijn de potentieel revoluiionaire krachten, die in de non-proletariers aanwezig zijn op te heffen. Zij moet ook in staat zijn deze krachten met die der proletariers weten te coordineeren. Is het haar gelukt, dan is de Indonesische-Vrijheid zoo goed als verzekerd.

Het revolutionair inzicht moet gepaard gaan met de revolutionairen wil. Het inzicht alleen is niet voldoende. Het spreekt wel van zelf, dat het Indonesische volk, hetwelk reeds 300 jaren lang is geknecht en hetwelk strijden moet tegen een imperialisme, dat waarschijnlijk geholpen zal worden door andere imperialismen, niet in een dag zal kunnen overwinnen. Hier en daar zal de P.K.I. misschien wel geslagen worden, Het is niet uitgesloten, dat zij in de toekomst gedwongen zal worden haar actie meer ondergrondsch voort te zetten. Maar bij al deze eventualiteiten zal en mag zij den moed en den kop niet verliezen. Integendeel, wij zijn overtuigd, dat zij energieker, vindingrijker, en moediger zal worden. Want het geloof der K.P.I. in den val van het Hollandsch Imperialisme en de revolutionaire kracht van het Indonesische volk is niet ontleend aan Djojo-Bojo of andere kwakzalvers, maar het is gebaseerd op sociaal-economische analyse der Indonesische maatschappij. De onverzoenlijke tegenstelling tusschen overheerschers en overheerschten in Indonesie zal deze laatsten in hun strijd stalen.

Inzicht en wil kunnen tot hun volle recht komen, indien de P.K.I. over en stalen discipline beschikt. Alle leden, secties en organisaties der P.K.I. moeten de besluiten van de centrale eerlijk en energiek doorvoeren. Een sectie moet een andere sectie, die aangevallen is in de bres springen. Zij moet voorwaarts gaan, indien de leiding het noodzakelijk acht, en achteruit gaan, indien de strijd het gebiedt. Een strategie kan alleen success behalen, indie de Generale-Staf op alle soldaten ten volle kan rekenen.

VI. DE STRATEGISCHE SLAG.

De laatste strategische slag zal kans van slagen hebben, indien aan de volgende voorwaarden wort voldaan:

1. De Partij beschikt over ijzeren discipline.
2. Het Indonesische volk staat onder leiding der P.K.I.
3. De vijanden, zoowel binnen-als buitenlandsch verdeeld.

Dat aan de eerste voorwaarde nog niet is voldaan, behoeven en mogen wij niet te verzwijgen. Het is nog vaak gebeurd, dat een verantwoordelijk lid zijn eigen inzichten opvolgt, zonder eerst op de besluiten der Centrale te wachten. Of dat hij zijn inzichten opvolgt, terwijl hij weet, dat zij tegengesteld zijn aan die der centrale. Zulk een ongedisciplineerde houding of gedrag kan in een werkelijken revolutionairen strijd niet alleen gevaarlijk zijn voor den betrokken leider en zijne Sectie, maar ook voor de gansche beweging.

De revolutionaire discipline heeft deze overeenkomst met de militaire, dat het besluit der Generale-Staf, eerlijk en energiek moet doorgevoerd worden. Maar ze verschillen hierin van elkaar, dat de revolutionaire discipline niet is "een kadaver-gehoorzaamheid". Terwijl de militaire Generale-Staf het van de soldaten niet verlangt, dat ze het bevel moeten begrijpen, is het voor de revolutionaire Generale-Staf de eerste vereischte, dat de leden het uit te voeren besluit volkomen moeten

verstaan. Niet alleen de beteekenis van het besluit, maar ook moet elk lid begrijpen de noozakelijkheid van de loyale uitvoering van het besluit, zelfs wanneer dit hot tegengestelde is van zijn eigene meening. Een revolutionair besluit immers is verkregen na een rijpe bespreking van een onderwerp. In de bespreking heeft elk lid het volste recht zijn meening te uiten en te verdedigen en die van een ander te bestrijden of te ondersteunen. Bij de eindstemming heeft hij het recht zjjn volle gewicht van stemmen te doen gelden, zoodat hij op het besluit van de partij zijn ganschen geestelijken invloed kan uitoefenen. Wanneer echter onhanks zijne oppositie, de meerderheid toch een besluit neemt, dat tegengesteld is aan zijne meening, dan moet hij zich bij by dat besluit neerleggen en als lid of leider moet hij dat besluit loyaal en energiek uitvoeren. Anders kan onmogelijk een massale en homogeene revolutionaire kracht van een partij uitgaan. Zoo'n partij, waar ieder lid aan zijn meening blijft hangen en het besluit der partij saboteert is tot onmacht gedoemd.

Ook de tweede voorwaarde is nog niet vervuld. Zeer zeker is de P.K.I. thans de eenigste partij, die genoemd kan worden de partij van het Indonesische volk. B.O., Pasoendan, Perserikatan Minahasa, en andere minor-partijen, kunnen zich zelfs binnen hun enge grenzen moeilijk handhaven dan dat zij met kracht die enge grenzen kunnen overschrijden om te komen tot een nationale volkspartij. Alleen de P.K.I. is thans in staat overal op de verschillende eilanden afdeelingen te stichten. Maar het is nog niet gezegd, dat zij reeds alle volksdeelen heeft georganiseerd en onder hare leiding gebracht. Het is nog niet genoeg, dat alle onderdrukten van Indonesie met de P.K.I. sympathiseeren, maar als de tijd daar is, moeten die verdrukte millioenen ook ten allen tijde aan den roep der P.K.I. gehoor geven. Niet alleen bij overwinningen, maar ook bij nederlagen moet het geloof en vertrouwen in de P.K.I. als de

revolutionaire volkspartij ongeschokt blijen,

Wij mosten erkennen. dat in de Buitengewesten-zelfs ook nog op Java onze propagandr en agitatio nog niet concreet en intens genoeg is en vandarr nog niet diep genoeg is doorgedrongen. Gebrek aan krachten en middelen, gebrek aan kennis over- en ervaring in- die Buitengewesten is de hoofdoorzaak zaak, dat onze revolutionaire krachten voorloopig nog op Java opgehoopt liggen en onze actie tot Java beperkt blijven. Ofschoon hier of daar zich reeds kommunistische krachten hebben ontplooid (Ternate. Atjeh, enz.) het grootste deel der Buitengewesten is voor ons nog een maagdelijk woud. Djambiers en Palemlangers, die toch niet tot tevreden en slaafsche Indonesiers gerekend kunnen worden, zijn voor ons nog een gesloten boek. Groote mijnen en landbouwindustrieen als goud, tin, kolen, oliemijnen en thee en rubberondernemingen zijn nog onaangetast gebleven. Bandjarmasin en Atjeh, waar fanatieke oorlogen onder de vlag der Islam wareng evoerd, zijn voor ons nog vreemd. In bovengenoemde streken hebben wij nog geen invloed onder de boeren. Niet alleen omdat daar de arbeid noor ons door de reactie is bemoeilijkt, maar ook omdat wij nog te weinig kunnen doordringen in hun materieele nooden en geestelijk denken.

Willen wij in de buitenjewesten-ook op Java!-- de potentieele krachten tot een kinetisch revolutionaire opheffen, dan moet onze propaganda en agitatie zich meer dan tot dusver aanpassen aan de lokale verschillen van Indonesie. Wij moeten kunnen doordringen in de min of meer godsdienstige Djambiers, Bandjareezen en Atjehers. Als wij ons nog niet bij hun kunnen aansluiten dan kan er van revolutionaire leiding natuurlijk niet gesproken worden. Wij moeten verder kunnen aantoonen, dat ons program beoogt hun materieele opheffing. Wij moeten in staat zijn uit te leggen, dat alle belemmeringen, die de kleinhandelaren,

boeren en kleine ondernemers in de Buitengewesten, thans ondervinden, straks na de afschaffing van het imperialisme zullen verdwijnen. Alleen als de non-prolotariers, die het grootste deel van het volk in de Buitengewesten uitmaken inzien, dat bij de Nationale-Vrijheid, niet alleen de industriearbeiders maar ook zij materieele voordeelen zullen oogsten, zullen zij zich in den strijd tegen het Imperialisme bij de proletariers scharen. Zoo Rome niet in een dag is gebouwd, zoo zal de opvoeding en organiseering van een 50 millioen volk, dat honderden jaren is onderdrukt ook tijd moeten vorderen. Maar juist de onderdrukking en de stijgende reactie zij de beste helpers van de P.K.I.

Indien straks de partij is gedisciplineerd en het grooste deel der bevolking ouder onze leiding is gebracht dan moeten wij alvorens tot den beslissenden slag over te gaan een blik slaan in het kamp den tegenstanders, zoowel binnen als buitenlandsch. Hoe meer verdeeld is de vijand, hoe gunstiger is het voor ons. We kunnen zeggen, dat de binnenlandsche vijand, het Hollandsch Imperialisme, tegenover het Indonesische volk eendrachtig is. Dat is niet in Europa het geval. De bourgoisie belichaamd in de Conservatieve, Liberale en andere Radicale Partijen zijn tegenover de revolutionaire arbeiders over het algemeen wel solidair maar onder elkaar zijn zij vaak ook hopeloos verdeeld. De sociaal-Democraten, slingeren heen en weer tusschen bourgoisie en arbeiders. De verdeeldheid der Europeesche bourgoisie in Indonesie, juist omdat zij tot een ander ras dan de arbeiders behoort, kan niet zoo groot worden, dat de Indonesische bevolking er noemenswaardige voordeelen bij zal kunnen halen. Doch indien zelfs de Hollandsche hourgoisie tegenover de Indonesische bevolking steeds solidair is, de solidariteit der 100,000 zal in het niet vallen bij die van 50.000.000

De Buitenlandsche vijanden (Engelsch- Amerikaansch en Japansch Imperialisme) zijn tegenover Indonesie echter zeer verdeeld. Daar is geen element van verzoen-

ing en solidariteit aanwezig tusschen het Amerikaansche en Japansche Imperialisme. Vandaag of morgen moeten deze beide imperialismen hun hegemonie over den Pacific met het zwaard beslissen. Maar wanneer de Japansch Amerikaansche oorlog komt, dat kan niemand zeggen.

De onverzoenlijkheid van de economische en politieke tegenstelling tusschn Japan en Amerika in het verre Oosten, hebben wij reeds herhaaldelijk aangetoond en behoeft hier niet meer uiteengezet te wordan. Maar of Japan nu een doodsstrijd met Amerika wil aanvaarden, dat is een vraag, die moeilijk beantwoord kan worden. Immers het is zoo goed als zeker, dat Engeland zich aan de zijde van Amerike zal scharen, zoodat de verhouding der Japansche vloot tot die van Anglo-Amerika zal zijn als 3:10. Een evengewichtige vraag is het, of de drie genoemde imperialismen het nu, gezien de internationale toestand, op een nieuwe wereldoorlog zal laten aankomen.

Immers, het is een feit, dat Amerika bij zijn politiek, van "Penetration Pacific" overal de economische concurrentie winnen. Een nieuwe wereldoorlog is niet alleen niet noodzakelijk voor de Amerikaansche expansie, maar het brengt met zich mee het gevaar dat straks de internationale arbeiders onder leiding van Moskou, de wereldoorlog zal kunnen veranderen in een burgeroorlog.

Binnen het Japansche Rijk zelf zijn er elementen aanwezig die tegen een spoedigen Japansch-Amerikaansche oorlog spreken. De aardbeving van 1923 had het Japansche economisch leven grootere verwoesting aangericht dan dat wij van buiten af hebben kunnen zien. Het zal Japan een groote inspanning en langen tijd moeten kosten, eer hij zijn economisch leven op hetzelfde niveau kan terugbrengen als voor de aardbeving. De beweging voor democratisering van het "autocratisch" Japan, die geleid is door de middenklasse en gesteund door de gansche arbei-

dersschap is nog steeds in vollen gang. Deze beweging wordt versterkt doordat er thans groote werkloosheid in het land heerscht (volgens het nieuwste bericht is het aantal werkloozen reeds tot meer dan 3.000.000 gestegen) die ook groote slachtoffers onder de middenklasse maakt. Deze beweging voor "demokratiseering" nam een zoodanigen gevaarlijken vorm, aan dat de Militaristen in wiens handen in Japan de gansche politieke & militaire apparaten liggen, gedwongen waren groote politieke concessies te verleenen. Volgens het bericht in het begin van dit jaar is het Parlementaire Systeem in Japan gemodernisserd en het Algemeen Kiesrecht ingevoerd, zoodat thans het aantal kiezers van 3 millioen tot 15 millioen zou hebben gestegen. Om te laten zien, dat de Militaristen geen nieuwe oorlog wenchten (in welk geval de militaristen hun autocratische positie tegenover de liberale Midden-Klasse zouden hebben kunnen handhaven) had Japan aan het einde van het vorige jaar een verdrag met Sovjet- Rusland gesloten. Ofschoon dit verdrag ook gericht is tegen het verbond van Anglo-Amerika diende het tegelijk ook om de arbeiders en midden-Klasse die een nieuwen oorlog haatten en vreesden te sussen met de gedachte dat Japan "met ieder vrede wenschte." Bovengenoemde economische en politieke feiten toonen aan dat Japan innerlijk nog niet die gewenschte kracht en eenheid bezit om het thans tegen wereldmachten als Amerika en Engeland te wagen.

Het is niet altijd gemakkelijk de vrijheid te veroveren in den tijd wanneer er oorlog is. Wij hebben bij den vorigen wereldoorlog gezien, dat geen der koloniale landen (Fransch-Indo-China, British-Indie en Egypte) er toe kwam de vrijheidsstrijd te ontketenen. Het is voor Indonesie ook nog niet direct gezegd, dat bij een Pacific-Oorlog de beste gelegenheid is de vrijheid op te eischen. Het hangt toch ook veel af van de vraag, wie het winnen zal en hoe lang de oorlog duren zal. Het is echter duidelijk, dat wanneer straks op de zeeen rondom Indonesie Engelsche-Amerikaansche en Hollandsche oorlogsschepen

gereed staan het voor Indonesie geen eenvoudige zaak meer is over de vrijheid te spreken, laat staan om de vrijheid te bevechten. Anglo-Amerika, die natuurlijk-rust en absolute veiligheid in Indonesie zullen verlangen zullen elke verstoring van die rust onmiddellijk als een openlijke vijandschap brandmerken. Te meer daar Engeland de verbinding tusschen Singapoera en Australie wil handhaven. Engeland zal dan beter gelegenheid hebben Indonesie te bezetten, indien het Hollandsche Imperialisme is omvergeworpen.

Voor dezelfde moeilijkheid zal Indonesie staan, wanneer na ongeveer tien jaar Singapore-Vloot Basis en de Hollandsche vloot gereed komen. De verbinding tusschen Singapore en Australie is dan feit geworden en de handhaving der orde in Indonesie voor het Anglo-Hollandsche-Imperialisme is dan toevertrouwd aan die Hollandsche Vloot.

Zeker is de verdeeldheid tusschen de buitenlandsche imperialisten voor ons een voordeel. Maar de vraag is echter of wij eerst op den oorlog moeten wachten, of nu de Nationale-Vrijheid opeischen en alle middelen aanwenden om ze te verkrijgen.

Nu we gezien hebben, dat een eventueelen Pacific-Oorlog voor ons nog geen Vrijheid beteekent, en wij niet wachten kunnen totdat de Hollandsche Vloot en Singapore-Basis gereed komen, is het voor Indonesie waarschijnlijk thans de beste gelegenheid de Nationale Vrijheid op te eischen. Deze meening wordt bevendien door de volgende versterkt:

1o. Wij kunnen onze revolutionaire taktiek niet geheel en al laten afhangen van de Japansch-Amerikaansche oorlog. Zulk een taktiek is ook opportunistisch en gevaarlijk. Geen volk kan lang in spanning wordt gehouden met een bedreiging, die het niet onmiddellijk voelt. Vooral als die bedreiging binnen 2 of 3 jaren nog geen feit is geworden, dan valt die psychologische spanning van zelf in elkaar. De revolutionaire spanning zal levenskracht hebben, indien zij gebaseerd

is op de materieele voorwaarden, die direkt door het volk is ge
voeld. Alleen wanneer onze revolutionaire agitatie gebaseerd
is op de werkelijke nooden, die het volk onder het Holland
che Imperialisme thans gevoelt, en indien wij daarbij
bovendien in staat zijn het volk met ons program te overtuig
en zal de massa ontevredenheid overslaan in een massawil e
massadaad. Dan moeten wij ook nu voor een rechtstreek
doel werken en nu de consequentie van onze revolutionair
agitatie aanvaarden.

20. Het is niet uitgesloten, dat Japansch-Amerikaansch
oorlog lang op op zico zal laten wachten en dat er een Pacifis
tische Poriode eerst een sociale revolutie over de heele werel
moet vorafgaan. Stellen wij onze actie heelemaal afhankelij
van de wereldoorlog en wereldrevolutie, dan is het niet uitges
oten, datwij de leiding over het Indonesische volk zullen ver
iezen. Onze partij zal dan in de Dogmatische-Hemel h
ngen, terwijl de massa haar eigen weg zoekt. Die weg z
dan kunnen zijn lokale opstanden of individueele daden.
Immers het ontevreden Indonesische volk zal zoolan
onze revolutionaire leiding volgen, zoolang deze leidi
werkelijk de belichaming is van zijn revolutionair doel.

30. Nog nooit hebben wij daaraan gedacht, dat d
Indonesische Vrijheid op dit moment. juist een geva
kan zijn voor de vrede in de Pacific. Die Vrijhe
kan de Pacific-Oorlog doen ontbranden. Het is echt
niet gezegd, dat de wereldmachten (uit vrees voor
sociale-revolutie) het zoo ver zullen laten komen. Dit
juist niet ten nadeele maar ten voordeele van de I
donesische Vrijheid.

Wij hebben het vorige jaar in China gezien, d
geen der groote imperialisten het durfde te wagen Chi
te verdeelen en te bezetten, ofschoon zij gelegenhe
daartoe hadden. Immers in China heerschten burg
roorlogen, zoodat de buitenlandsche ondernemingen
China schade hadden geleden. De vrees voor een oorl
tusschen de Imperialisten onderling was echter

oorzaak, dat zij alle maar rustig moesten toekijken. Ieder toch wilde het beste deel van China bezetten en hij zou juist onmiddellijk door anderen betwist worden in zijn keuze. Omdat iedere imperialist het beste deel van China wilde hebben, daarom kreeg niemand iets.

De positie van Indonesie in de Pacific is commercieel en strategisch zoo belangrijk, dat geen der Imperialisten het kan toelaten door een sterke mogendheid genomen zou worden. Elke poging tot verdeeling kan licht tot twist en oorlog leiden. Vooral als Indonesie zelf niet passief blijft, maar van de verdeeldheid der vijanden zal gebruik maken.

Als Indonesie straks een Anglo-Amerikaansche kolonie wordt, dan is de hoop van Japan voor expansie naar Zuid- en West-Azie voorgoed verkeken. Japansch ideaal van" Azie voor Aziaten, d.i. Azie onder de Japansche hiel, zal dan in duigen vallen. Japan, wien de toegang tot Amerika en, Australie reeds gesloten is. zal dan voor alijd in het Verre Oosten geisoleerd blijven.

Aan den anderen kant zal Anglo-Amerika geen een punt in Indonesie aan Japan willen toestaan. Yoseburo Takekoshi, de Spreekbuis der Japansche militaristen had tijdens de groote oorlog een opschudding in de imperialistische wereld teweeg gebracht, toen hij aantoonde, hoe gewichtig de Straten Soenda en Malacca waren voor de Japansche expansie. Maar die twee straten, of eenig ander strategisch punt in Indonesie, indien door Japan bezet, beteekenen ook een pistool op de borst van het British-Empire.

Resumeeren wij dus de toestanden in het vijandelijke kamp, zoowel binnen als buitenlandsch, dan kunnen wij zeggen: "Het Hollandsche Imperialisme verkeert in een economische en politieke crisis. Het staat in openlijke vijandschap met het revolutionaire volk. Als dit laatste

vandaag niet overwint, dan zal het morgen geslagen worden. De buitenlandsche Imperialisten zijn in hopelooze verdeeldheid en kunnen in de eerstkomende jaren onmogelijk ingrijpen in de Indonesische zaken zonder het gevaar te loopen de wereldoorlog te ontketenen"

De vraag, wanneer de beste tijd is voor de actie voor de absolute en volledige politieke Vrijheid, meenen wij te moeten beantwoorden met;" Nu en niet later." Anders kan wel eens een tijd voor ons komen, waarbij wij moetem zeggen: " Wij hadden toen de gelegenheid laten ontglippen."

Nu is het tijd voor de P.K.I. in en door den strijd zelf organisaties te scheppen, die den moed en kracht

Moussolini, het reactionaire Monster, schepte zijn reactionaire instrument tenminste volgens een principe en voor een politiek doel. Maar welk principe heeft deze Sarikat-Idjo- behalve dat van wanhoop en banaliteit? Welk politiek doel heeft het, behalve laagheid, moord en doodslag? Wat een parodie van het Fascisme!

Gij Regeering, Schepper, Inspirater of Auteur-Intellectualis van dit duistere gewrocht! Meen gij, dat deze uwe schepping ons heeft overrompgld? Evenals uwe gevangenissen, verbanningen, gummistokslagen, kogels en andere middelen der duisternis zal uw Faecisme verdwijnen als een hoop sneeuw voor de zon.

Een regeering, die op geweld rust, is als een mot,
zij leeft in duisternis.
Zoodra zij licht ziet, dat den nacht verdrijft,
dan vlucht zij in de vlam.

Het Indonesische Volk bezit thans niets.
Als het wil kan het daarom alles krijgen.